

Gorka Garagarza: «Gràcies al futbol he format una família i conegut la Costa Brava»

Exjugador de la Reial Societat B, Figueres, Terrassa, Palamós, Girona, Peralada, Oriola, Mar Menor, Guíxols, Blanes, Vic i Roses.

Hi ha vegades a la vida que el destí envia missatges. Senyals que, d'entrada semblen intrascendents, però que amb el temps agafen tot el sentit. El 14 de maig de 1989, el filial de la Reial Societat tenia moltes baixes per encarar un partit a Palamós, de Segona B, i va cridar tres juvenils per completar la convocatòria. «Me'n recordo perfectament. Tenia setze anys. Vam anar a l'Hotel S'Agaró. Va ser la primera platja de Catalunya on vaig estar. Algun cop he pensat que va ser un senyal perquè he acabat jugant, treballant i formant una família a Girona».

Gorka Garagarza (Sant Sebastià, 1972) no va arribar a debutar aquell dia al camp del Carrer Cervantes amb el Sanse, però al cap d'uns anys, el 1994 va rebre una trucada del Figueres que li sacsejaria la vida. Allà va començar el seu enamorament geogràfic amb les comarques gironines. A Vilatenim encetaria una etapa de gairebé quinze anys al futbol gironí, durant la qual defensaria també les samarretes de Palamós, Girona, Peralada, Guíxols, Blanes i Roses, alternades amb anys de bonança econòmica a Terrassa, Oriola i Mar Menor. Entremig, va viure un altre enamorament, en aquest cas, físic, i aquest sí que li canviaria la vida. Seria a Girona, quan el Girona no era el Girona actual i lluitava per sortir de Tercera i mantenir-se a Segona B. Sense gimnàs a Montilivi, la plantilla anava sovint a Fontajau a complementar els entrenaments i, coses de la vida, un dia a la pista hi havia tres noies, animadores del Casademont Girona, que assajaven uns balls. Una li va cridar l'atenció. «En sortir, me la vaig trobar, vam xerrar una mica i vam quedar per anar a fer busseig un dia a Empuriabrava».

Des de llavors, la Betlem es va convertir en la seva parella, dona i la mare de l'Odei, la seva filla. Retirat definitivament del futbol el 2012, el basc continua respirant i trepitjant gespa a la seva feina de jardiner a Royalverd. No és estrany veure'l al camp del Palamós, Sabadell o la Ciutat Esportiva de la Massana. «Sento enveja sana dels que juguen, però tinc clar que, per mi, és una pantalla passada. Ara faig gimnàs i pàdel», diu amb un català perfecte i un pes que algun jugador d'elit envejaria. «M'encanta treballar a l'aire lliure. I a sobre, en camps de futbol. Això és vida», diu. Enrere queda aquell ume (nen en basc) fill de judoques -«ho vaig provar però no em va agradar»- que es passava les tardes i els estius fent natació, jugant a futbol, al frontón o banyant-se amb els amics a la platja d'Ondarreta. Amb Arconada de referent, Garagarza va ser captat amb catorze anys per la Reial de l'escola de la Salle i de mica en mica va anar cremant etapes al planter txuri-urdir fins a consolidar-se al Sanse, el filial a Segona B el 1991. Allà va compartir vestidor amb gent com Aranzabal, Pikabea, els germans Idiakez, Emery, López Rekarte o Etxeberria. I sí, Garagarza tenia projecció de primer equip i cada dimarts i dijous pujava a entrenar-se a les ordres de John Toshack. Fins i tot un dia va anar convocat a Saragossa, però Imanol Alguacil es va recuperar a darrera hora i finalment es va quedar a la graderia. Amb les portes del primer equip tancades, apareixeria l'opció del Figueres. Després de viure uns mesos amb Arnau Sala, va descobrir Empuriabrava i se'n hi va anar a viure. «Em passava les tardes a la platja a caminar, sentir el mar i la sorra. Vaig fer cursos de submarinisme i m'encantava». Esportivament les coses també rutllaven a Figueres. De lateral dret, de lateral esquerre, de central, el que fes falta. Amb arracada i una cabellera morena ben espessa, el basc es va convertir en un home molt carismàtic a Vilatenim. I temut pels rivals. «Em vaig deixar els cabells llargs per canviar un xic. Era dur? Sí, em considero dur, però noble. No era verro ni anava a fer mal» diu recordant Gerard Escoda i Santi Castillejo com els davanters més difícils de marcar. Amb el Figueres es quedaria a les portes de Segona A un parell de cops amb Xavi Agustí -el tècnic «més intel·ligent» que ha tingut- i Peio Bengoetxea. Alfons Muñoz se l'enduria al Terrassa abans que Pitterman el reclamés pel Palamós. «En tinc bon record. Generava bon rotlló al grup. Recordo l'any de l'ascens a 2a B a Eivissa que va llogar set Fiats Punto. Anàvem tota la plantilla per l'illa amb els Puntos». Tot i que l'empresari li oferia «cinc anys de contracte», va acceptar la proposta

de Narcís Julià per fitxar pel Girona. «Pitterman, després, es va endur uns quants jugadors del Palamós a Primera. Qui sap què hauria passat, però no hi penso perquè a Girona m'hi sentia com a casa». Tan feliç era a Montilivi que li va saber «molt de greu» haver-ne de sortir el 2005 quan Josep Maria Nogués el va triar, amb els gallecs Miguel Figueira i Pablo Rodríguez, per deixar l'equip al gener. «Érem tres titulars importants. Va debilitar l'equip per dur jugadors que no van millorar-lo. No va ser just». El futbol no es va acabar i després d'uns mesos a Peralada, va gaudir de la passió d'Oriola gràcies a Quique Yagüe. Passaria pel Mar Menor abans de tornar a terres gironines per establir-se a Vilobí i jugar al Palamós, Guíxols, Blanes, Vic i Roses. Té clar que amb agent hauria tingut «més opcions» de jugar a Segona A. No s'hi capfica gens perquè ha aconseguit altres coses. «El millor que m'ha donat el futbol és la família i conèixer aquesta terra». El nivell de català frega l'excel·lent. I el de ball? N'hi ha ensenyat la seva dona? «No. Val més que no ho hagi fet perquè sóc molt dolent», riu.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/12/01/gorka-garagarza-gracies-futbol-he-124289785.html>